

คำโปรย

บันทึกรัก ใต้เงาตะวัน ดินกับกร เส้นทางรักที่เลือกได้

"ฉันเคยคิดว่าการเป็นฝ่ายรักคือความภูมิใจของผู้ชาย จนได้
เรียนรู้ว่าการยอมจำนนคืออิสรภาพที่แท้จริง"

ชายหนุ่มคนหนึ่งเดินทางจากกรุงเทพฯ สู่วัฒนนิคม
เพื่อไขว่คว้าอนาคต แต่กลับพบว่าสิ่งที่เขาตามหามันไม่ได้อยู่ที่เงินตรา
แต่อยู่ในหัวใจที่ปฏิเสธตนเองมานาน

ผ่านความรักกับหญิงสาวที่เขาทำร้ายโดยไม่ตั้งใจ ผ่านชาย
อังกฤษที่รักเขาแต่ไม่กล้าสู้เพื่อเขา ผ่านชายนิวมินิคที่หลอกเขาโดยไม่
รู้สึกผิด จนกระทั่งเขาได้พบกับชายไทยคนหนึ่งที่ทำให้เขารู้ว่า...

การเป็น "เกย์รับ" ไม่ใช่การด้อยค่า
การกลับบ้านไม่ใช่ความพ่ายแพ้ และรักแท้ไม่ต้องไปหาที่ไหนไกล... มั่นรอ
อยู่ตรงที่ที่คุณยอมรับตัวตนของตัวเอง

สารบัญ

บทที่	ชื่อบท	หน้า
1	ดิน	03
2	รัก...เพื่อใคร	10
3	แอนดรูว์	30
4	คริสต์มาสที่เบอร์มิงแฮม	50
5	ไมค์	76
6	กลับบ้าน	98
7	กร	122
8	ความจริงจากอีกฟาก	143
9	น้ำตาและรอยยิ้ม	160
10	15 ปีต่อมา	187

บทที่ 1: ดิน

ความหนาวของนิวซีแลนด์มันหนาวแบบที่ไม่เหมือนบ้านเกิด
ดินหนึ่งอยู่บนม้านั่งไม้หน้าร้านอาหารไทยเล็กๆ ที่เขาทำงานอยู่ มองดูผู้คน
สัญจรไปมาบนถนนออกคแลนด์ ใอน้ำขาวๆ พวยพุ่งออกจากปากทุกครั้ง
เขาหายใจ เขาชอบความหนาวนี้แหละ เพราะมันทำให้เขารู้สึกว่า "ได้อยู่
ไกล" จากทุกอย่าง

ไกลจากความทรงจำวันนั้นที่เห็นพ่อล้มลงไปกับพื้นในครัว หม้อ
แกงร้อนๆ กระเด็นใส่ผืนผ้าขาวจนเป็นคราบสีส้ม

ไกลจากแม่ที่ต้องนั่งร้องไห้คนเดียวตอนกลางคืน คอยส่งเสียเขาและ
น้องๆ สามคนด้วยเงินวันละไม่กี่ร้อยที่ขายข้าวแกงหน้าร้าน

ไกลจากคำถามที่เพื่อนๆ ถามว่า "เออ ดิน ไม่มีแฟนหรือวะ เล่นแต่เกมส์
อยู่อย่างนั้น"

เขามีคำตอบอยู่ในใจมาตลอด แต่ไม่เคยพูดออกมา

เพราะผมชอบผู้ชายครับ

แพร์เป็นผู้หญิงที่ดินเจอที่มหาวิทยาลัยในนิวซีแลนด์

เธอเป็นคนไทยเหมือนกัน อยู่คนเดียวมาสามปี ทำงานไปเรียนไป ตอน

นั้นดินเพิ่งมาได้แค่หกเดือน แพร์คือคนเดียวที่ทำให้เขารู้สึกเหมือนมี

"บ้าน" ในต่างแดน

เธอชวนเขากินข้าว ชวนเขาไปเที่ยว ชวนเขามานั่งคุยกันยาวๆ หลังเลิก

เรียนจนดึก

แล้ววันหนึ่งแพร์ก็ถามว่า

"ดิน... เราคบกันไหม?"

ดินเงิบไปพักใหญ่ แล้วพยักหน้า

เพราะนั่นคือสิ่งที่ "ผู้ชาย" ควรทำ ใช่ไหม? ? ผู้ชายควรมีแฟนเป็นผู้หญิง

ควรแต่งงาน มีลูก เลี้ยงดูครอบครัว นั่นคือเส้นทางที่ถูกต้อง

แต่คืนนั้นหลังจากแพร์หลับไป ดินนอนอยู่บนเตียงเดียวนั้น รู้สึกว่างเปล่า

เขามองเพดานแล้วถามตัวเองว่า

"ฉันมีความสุขไหม?"

คำตอบคือ ไม่

ช่วงสามเดือนแรก ดินทำตัวเป็นแฟนที่ดี

เขาพาแพร์ไปกินข้าว ซื้อของขวัญให้ในวันเกิด จับมือเวลาเดินข้ามถนน

แล้วก็... มีอะไรกัน แต่ทุกครั้งที่ทำ ดินรู้สึกเหมือนกำลังแสดงละคร

เขาต้องหลบตาและจินตนาการว่าคนที่นอนอยู่ข้างไถ้นั้นเป็นผู้ชาย เสียงที่

เขาร้องเวลาถึงจุดสุดยอดจึงไม่ใช่เสียงของความสุข แต่เป็นเสียงของ

ความโล่งใจที่ "ผ่านไปอีกครั้ง"

แพร์เริ่มสังเกตได้

"ดิน... ทำไมเธอไม่ค่อยมองหน้าฉันเวลาเรามีอะไรกัน?"

"เปล่าเลย" ดินตอบ "เมื่อยคอต่างหาก"

เขาพยายามโกหก แต่ตาของเขาโกหกไม่เป็น

แพรวเริ่มท่างเหิน ดินเองก็ยิ่งรู้สึกผิด จนกระทั่งคืนหนึ่งที่ทุกอย่างแตกหัก
ดินนั่งอยู่คนเดียวในห้องนอน เปิดไฟตบูกดูหนัง
เป็นหนังเกย์เรื่องหนึ่งที่เขาดาวน์โหลดไว้ เขาดูมันครั้งแล้วครั้งเล่า รู้สึกว่า
ตัวละครในหนังคือคนที่เขา "อยากเป็น" มากกว่าตัวเองในกระจก

เขากำลังดูฉากหนึ่งที่ตัวเอกสองคนจูบกันอย่างเวิ้งว้าง นิ้วมือของดินลูบ
ไปที่กางเกงของตัวเองโดยไม่รู้ตัว
แล้วประตูห้องก็เปิดขึ้น

แพรวยืนอยู่ตรงนั้น ถือถ้วยกาแฟสองใบ ใบหนึ่งหล่นลงพื้น
เนื้อกาแฟสีน้ำตาลกระจายไปทั่วพรม
เธอมองหน้าจอ มองมือของดิน มองหน้าดิน
แล้วเธอก็พูดด้วยน้ำเสียงที่ลั่นเทา
"ดิน... นี่มันอะไร?"

ดินไม่รู้จะทำยังไง

เขาปิดโน้ตบุ๊กเร็วเกินไปจนเครื่องค้าง เสียงพัดลมดังกรร แครกๆ ใน
ความเงียบ

แพรเดินเข้ามาใกล้ แล้วนั่งลงบนเตียงข้างๆ เขา เธอไม่ได้ร้องไห้ แต่มี
เธอสิ

"ตอบฉันสิ ดิน"

ดินเงียบอยู่นาน ลมหายใจของเขาสั้นเทา

เขาคิดถึงแม่ คิดถึงน้องๆ คิดถึงคำว่าลูกชายคนโตที่ต้องแข็งแรง

แต่เขาก็คิดถึงตัวเองด้วย

"ฉันขอโทษ" เสียงของดินเบาจนแทบไม่ได้ยิน "แพร... ฉัน... ฉันชอบ
ผู้ชาย"

แพรไม่พูดอะไร

แต่เธอจับมือเขาไว้นั่น แล้วพูดอย่างอ่อนแรง

"เธอรู้ตัวตั้งแต่เมื่อไหร่?"

"นานมากแล้ว" ดินตอบ "แต่ฉันไม่กล้าบอกใคร... ฉันคิดว่าถ้าคบกับเธอ
แล้วมันจะเปลี่ยนไป แต่มันไม่เปลี่ยน"

น้ำตาของแพรเริ่มไหล เธอพยักหน้าเหมือนเข้าใจ แล้วลุกขึ้น

"ฉันรักเธอมากนะ ดิน... แต่นี่มันไม่ยุติธรรมสำหรับฉันเลย"

เธอเดินออกไป

ดินนั่งอยู่คนเดียวในห้องนั้น ทั้งคืน

เสียงควมตรงของพัดลมดังรบกวนความเงียบ เหมือนเสียงหัวใจของ

เขาที่กำลังแตกสลาย

เช้าวันต่อมา แพรเก็บข้าวของไปอยู่กับเพื่อน

ดินนั่งอยู่บนเตียงเดิม มองดูที่ว่างข้างๆ ที่เคยมีใครคนหนึ่งนอนอยู่ เขา
รู้สึกเสียใจมาก แต่มันไม่ใช่เสียใจที่ต้องเลิกกับแพร

มันคือเสียใจที่ทำให้เธอเจ็บ

ดินหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา กดเบอร์แม่

"แม่ครับ..."

"ว่าไงลูก? เป็นไบบ้างที่นิวซีแลนด์?" เสียงแม่ยังสดใส เหมือนไม่เคยผ่าน
อะไรหนักหน่วงในชีวิต

"สบายดีครับ" ดินกัดฟันพูด "แค่... โทรมหาเหยๆ"

เขายังบอกแม่ไม่ได้ ยังบอกใครไม่ได้

แต่วันนั้น ดินตัดสินใจในใจว่า

ตั้งแต่วันนี้ ฉันจะไม่โกหกตัวเองอีกแล้ว

จบบทที่ 1

บทที่ 2 รุก...เพื่อใคร

สามเดือนหลังจากแพรจากไป ดินก็ใช้ชีวิตอยู่คนเดียวในอพาร์ทเมนต์เล็กๆ ใกล้มหาวิทยาลัย

ห้องว่างเปล่ากว่าที่เคย เติงที่เคยมีสองคนตอนนี้เหลือแค่หมอนใบเดียวที่เขาทอดนอนทุกคืน เขาไม่ได้นอนหลับดีนัก เพราะทุกครั้งที่หลับตาลง เขาก็เห็นหน้าแพรในวินาทีที่เธอรู้ความจริง มือที่สั่นเทาของเธอ และน้ำตาที่ไหลอาบแก้ม

แต่แปลก... ความรู้สึกผิดนั้นค่อยๆ จางหายไป ถูกแทนที่ด้วยอะไรบางอย่างที่ดินไม่เคยสัมผัสมาก่อน

มันคือความโล่งใจ

เหมือนคนที่แบกหินก้อนใหญ่อยู่บนบ่าเป็นเวลาสิบกว่าปี แล้ววันหนึ่งก็
วางมันลง

ดินลุกขึ้นไปยืนหน้ากระจกในห้องน้ำ เขามองตัวเองอย่างตั้งใจเป็นครั้งแรก
ในรอบหลายปี ใบหน้าที่ยังเด็กแต่มีร่องรอยความเหนื่อยล้า ดวงตาที่เคย
แข็งกระด้างเพื่อปกป้องความลับ ตอนนี้เริ่มอ่อนโยนขึ้น

"ฉันเป็นเกย์" เขาพูดกับตัวเองเบาๆ

คำพูดนั้นยังฟังดูแปลก ๆ ในปากเขา เหมือนภาษาใหม่ที่เพิ่งหัดพูด
แต่เขาพูดซ้ำอีกครั้ง

"ฉันเป็นเกย์... และนั่นไม่ใช่เรื่องผิด"

เพื่อนร่วมชั้นชื่อโจเป็นคนแรกที่รู้

โจเป็นเกย์เหมือนกันและออกสื่อตั้งแต่สมัยมัธยม เขาเป็นคนร่าเริง ชอบ
แต่งตัวดี มีทรงผมที่ดูแพงกว่าค่าเทอมเสียอีก วันหนึ่งหลังจากเลิกเรียน
โจเดินมาเตะไหล่ดินเบาๆ

"เฮ้ ดิน... ได้ยินว่าเลิกกับแพรวแล้ว"

"อืม" ดินตอบสั้นๆ

"เสียใจด้วยนะ" โจพูด แต่สายตาเขาไม่ได้แสดงความเสียใจ มันเต็มไปด้วย
ความอยากรู้ "แต่เอาจริงๆ ฉันก็เห็นอยู่นะว่ามันไม่ค่อยจะเวิร์ค"
"เห็นยังงี้"

โจหัวเราะเบาๆ "เวลาครูสอนแล้วเราแอบมองใคร?"

เขาชี้ไปทางฝั่งซ้ายของห้องเรียน ดินมองตามไป ก็เห็นกลุ่มผู้ชายที่นั่งอยู่
แถวนั้น หัวใจของดินเต้นผิดจังหวะ

"นายชอบแจ๊คใช้มั้ย? คนตัวสูงๆ นั้น" โจทย์คำถามตรงๆ

ดินหน้าแดง กักริมฝีปากไม่ตอบ

"อย่ามัวแต่หลอกตัวเองเลยเพื่อน" โจทย์บ่าเขาเบาๆ "คืนนี้มีงานที่บาร์
เกย์แถวถนนคาร์ริงตัน ไปด้วยกันมั้ย? แค่นี้ไปดู ไปดื่ม ยังไม่ต้องทำอะไร
ฉันไม่บังคับ"

ดินลังเล

หัวใจส่วนหนึ่งบอกว่า ไปเถอะ ได้เจอคนแบบเรา แต่อีกส่วนที่ถูกปลูกฝัง
มาตลอดชีวิตยังกระซิบว่า นั่นมันผิด มันบาป ไปไม่ได้
แต่ดินก็พยักหน้า

บาร์ที่โจพาไปชื่อว่า The Laneway

มันซ่อนตัวอยู่ในซอยแคบๆ ระหว่างอาคารเก่าแก่สองหลัง มีป้ายไฟ
นีออนสีชมพูสลัวๆ แทบมองไม่เห็นจากถนนใหญ่ ดินยืนอยู่หน้าประตู

ด้วยหัวใจที่เต้นรัว

"ไม่ต้องกลัว" โจพูด "ข้างในก็คนธรรมดาๆ เหมือนเรานี่แหละ"

เมื่อประตูเปิดออก เสียงดนตรีและเสียงหัวเราะก็ทะลักออกมา ดินรู้สึก
เหมือนถูกดูดเข้าไปในอีกโลกหนึ่ง

ผู้ชายเต็มไปหมด

ผู้ชายทุกประเภท เด็กวัยรุ่น หนุ่มวัยทำงาน ผู้ชายวัยกลางคน ชาวเอเชีย
ชาวยุโรป ชาวอเมริกันที่มีรอยสักเต็มแขน พวกเขาจับมือกัน จูบกัน เต้นรำกัน
โดยไม่มีใครมองใครด้วยสายตาแปลกแยก

ดินนั่งลงที่มูมบาร์ สั่งเบียร์หนึ่งขวดแล้วจ้องมองทุกอย่างรอบตัวด้วยตาที่
เบิกกว้าง

โจพลักไหล่เขาเบาๆ "เป็นไงบ้าง โลกรสใหม่?"

"มัน..." ดินหาคำไม่เจอ "มันเหมือนอยู่ในหนัง"

"มันคือชีวิตจริงต่างหาก ดิน ชีวิตที่เราควรได้ใช้มาตลอด"

คืนนั้นดินไม่ได้ทำอะไรนอกจากนั่งดู ผู้ชายคนหนึ่งเดินเข้ามาจับเขาแต่เขาปฏิเสธไป เพราะยังไม่พร้อม แต่การได้เห็นว่าคนแบบเขามีอยู่มากมายในโลกนี้... มันทำให้หัวใจของเขาเบาขึ้น

เขารู้สึกว่าไม่ได้อยู่คนเดียวอีกต่อไป

ในอีกไม่กี่สัปดาห์ต่อมา ดินก็กลายเป็นขาประจำของ The Laneway

เขาเริ่มรู้จักคนมากขึ้น เรียนรู้วัฒนธรรมและภาษาของวงการเกย์ในนิวซีแลนด์ เขาเห็นคู่รักหลายคู่ที่อยู่ด้วยกันมานาน ดูมีความสุขและสงบสุข เหมือนคนทั่วไป

เขาเริ่มลองใช้แอปหาคู่ แต่ยังไม่กล้าเจอตัวจริง

จนกระทั่งคืนหนึ่ง ขณะกำลังนั่งดื่มอยู่คนเดียว ก็มีชายวัยกลางคนคนหนึ่งเดินเข้ามานั่งข้างๆ เขา

"ขอโทษนะ... เบียร์ของคุณเกือบหมดแล้ว รับอีกขวดไหม?"

ดินหันไปมอง

ชายคนนั้นสูงโปร่ง ผิวขาว ผมสีทองที่เริ่มมีหงอนเงินแซม ดวงตาสีฟ้าที่
อ่อนโยน ใบหน้ามีรอยยิ้มที่ดูอบอุ่นและจริงใจ เขาพูดภาษาอังกฤษ
สำเนียงอังกฤษชัดเจนฟังแล้วไพเราะ

"ไม่เป็นไรครับ ผมยังไม่หมด" ดินตอบ

"ผมชื่อแอนดรูว์" ชายคนนั้นยื่นมือมา

"ดินครับ"

"ดิน..." แอนดรูว์ยื่นมือมาจับมือดินที่ฟังแล้วน่ารัก "ชื่อเพราะดี ผมเพิ่ง
เห็นคุณมานั่งคนเดียวหลายรอบแล้ว ก็เลยคิดว่าคงถึงเวลาทักทายซะที"

ดินยิ้มเขินๆ หัวใจของเขาเต้นเร็วขึ้น

แอนดรูว์เป็นคนแรกที่ทำให้ดินรู้สึกว้าว... การเป็นเกย์เป็นเรื่องปกติ และ

การมีคนมาสนใจเขาเป็นเรื่องดี

แอนดรูว์เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย วัย 44 ปี เขามาจากเบอร์มิงแฮม

ประเทศอังกฤษ มาสอนวรรณคดีอังกฤษที่นิวซีแลนด์มา 6 ปีแล้ว

เขามีกริยาที่สุภาพแบบผู้ดีอังกฤษ ชอบพูดจาไพเราะ ชอบดื่มไวน์มากกว่า

เบียร์ และชอบฟังดินเล่าเรื่องเมืองไทยด้วยลีลาที่เต็มไปด้วยความสนใจ

"ผมไม่เคยไปเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เลย" แอนดรูว์บอกในคืนที่สองที่

พวกเขานั่งคุยกัน "แต่พอได้ฟังคุณเล่า... ผมก็อยากไปบ้าง"

"เมืองไทยร้อนมากนะครับ" ดินหัวเราะ "คุณอาจจะไม่ชอบก็ได้"

"ไม่เป็นไร" แอนดรูว์ยิ้ม "ผมจะได้มีโอกาสถอดเสื้อบ้าง"

ดินหน้าแดง แอนดรูว์หัวเราะแล้วจับมือเขาไว้

"ดิน... ผมชอบคุณนะ ผมอยากรู้จักคุณมากขึ้น"

นั่นคือจุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์ที่ดินไม่เคยมีมาก่อน

ความสัมพันธ์ที่เขาไม่ต้องซ่อน ไม่ต้องอาย ไม่ต้องทำเป็นใครอื่น

สามเดือนต่อมา ดินย้ายเข้าไปอยู่กับแอนดรูว์ในบ้านหลังใหญ่ย่านชานเมือง บ้านมีสวนเล็กๆ มีต้นไม้ดอกไม้ขาวบานอยู่หน้าประตู มีม้านั่งไม้สำหรับนั่งจิบกาแฟยามเช้า ดินตื่นขึ้นมาทุกวันแล้วรู้สึกว่ามีชีวิต

ความหมาย

แอนดรูว์เป็นคนรักที่ดี เขาดูแลดินทุกอย่าง ตั้งแต่ซื้อของเข้าตู้เย็นไปจนถึงพาไปทะเลในวันหยุด เขาสอนดินให้รู้จักไวน์ชั้นดี สอนให้รู้จักดนตรีคลาสสิก และสอนให้รู้จักการใช้ชีวิตช้าๆ โดยไม่ต้องรีบร้อน และดินก็เป็นฝ่ายรุกในความสัมพันธ์นี้

เขาเป็นฝ่ายที่ "ให้" มากกว่า "รับ" ซึ่งเป็นบทบาทที่เขาคุ้นเคยมาตลอด เขารู้สึกภูมิใจที่ได้ดูแลแอนดรูว์ ได้เป็นเสาหลักให้กับคนที่เขารัก

"เธอเป็นผู้ชายที่อบอุ่นมาก ดิน" แอนดรูว์บอกเขาในคืนหนึ่ง "ฉันไม่เคย
คิดว่าจะเจอคนแบบเธอ"

ดินยิ้ม แต่ในใจลึกๆ มีความสงสัยเล็กๆ ผุดขึ้นมา

ถ้าฉันเป็นฝ่ายรับบ้าง... มันจะรู้สึกยังไงนะ?

เขากลบความคิดนั้นทิ้ง เพราะผู้ชายอย่างเขาควรเป็นฝ่ายรุกเท่านั้น

ความสุขของดินและแอนดรูว์ดำเนินไปอย่างราบรื่นเป็นเวลาหนึ่งปีเศษ

พวกเขาไปเที่ยวด้วยกัน ไปดูคอนเสิร์ต ไปเดินป่า ไปนอนกางเต็นท์ใต้

แสงดาว ดินถ่ายรูปลงอินสตาแกรม แต่ตั้งค่าเป็นส่วนตัว เพราะเขายังไม่

กล้าให้แม่หรือน้องๆ เห็น

แม่อังไม่รู้

น้องๆ ยังไม่รู้

ใครในประเทศไทยยังไม่รู้

ดินบอกตัวเองว่ายังไม่ถึงเวลา

แต่จริงๆ แล้วเขากลับ

เขากลับสายตาของคนอื่น กลับคำว่า "ลูกชายคนโตของแม่เป็นเกย์" กลับ
ว่าแม่จะเสียใจ กลับว่าน้องๆ จะอายเพื่อน
แอนดรูว์เริ่มสังเกต

"ที่รัก..." แอนดรูว์พูดขึ้นหนึ่งขณะนั่งอยู่บนโซฟา "ทำไมคุณไม่เคยโพ
สรูปเรากันเลย?"

"ก็..." ดินพูดอีก "ฉันยังไม่พร้อมให้คนอื่นรู้"

"แต่เราคบกันมาเป็นปีแล้ว" แอนดรูว์สีหน้าเริ่มไม่สบายใจ "ฉันรู้สึก
เหมือนเป็นความลับของคุณ"

"ไม่ใช่แบบนี้!" ดินรีบตอบ "แค่... แค่อยากรอให้ถึงเวลาที่เหมาะสม"

"แล้วเมื่อไหร่ถึงจะเหมาะสมล่ะ?"

ดินไม่ตอบ

เขาจูบแอนดรูว์เพื่อเปลี่ยนเรื่อง แต่ในคืนนั้นเขาอนไม่หลับ

เพราะเขารู้ว่าแอนดรูว์พูดถูก

จุดเปลี่ยนที่แท้จริงมาถึงเมื่อแอนดรูว์ชวนดินไปอังกฤษในช่วงคริสต์มาส

"ผมอยากให้คุณเจอครอบครัวของผม" แอนดรูว์บอกด้วยตาที่เป็น

ประกาย "แม่ของผมอยากเจอคุณมาก"

"แม่คุณรู้เรื่องเราแล้วเหรอ?" ดินถามด้วยความตกใจ

"รู้สิครับ ผมบอกเธอไปตั้งแต่เดือนที่สองแล้ว" แอนดรูว์ตอบอย่าง

สบายๆ ดินรู้สึกอิจฉาความกล้าของแอนดรูว์เล็กน้อย

เขาใช้เวลาหลายสัปดาห์เตรียมตัว ชื่อของขวัญให้พ่อแม่แอนดรูว์ เลือก
เสื้อผ้าดีๆ ผักสำเนียงอังกฤษให้ฟั่งซัดขึ้น เขาอยากสร้างความประทับใจ
แรกพบให้ดีที่สุด

แต่เมื่อเขาไปถึงเบอร์มิงแฮมจริงๆ...

ทุกอย่างก็พังทลาย

บ้านของแอนดรูว์ในอังกฤษเป็นบ้านเก่าแก่สไตล์วิกตอเรียน อยู่ชานเมือง
เบอร์มิงแฮม มีสวนขนาดใหญ่และรั้วไม้สีขาว

คุณแม่ของแอนดรูว์ชื่อมาร์กาเร็ต เป็นหญิงสูงวัยผมหงอก ใส่แว่นสายตา
หนา มองดินด้วยสายตาที่เย็นชาตั้งแต่วินาทีแรกที่เห็นหน้า

"คุณคือดินใช่ไหม?" เธอถามด้วยน้ำเสียงที่ดูไม่ค่อยต้อนรับ

"ครับ" ดินตอบด้วยรอยยิ้มพยายาม

"แอนดรูว์พูดถึงคุณบ่อย" เธอพูดแล้วหันหลังเดินเข้าไปในครัว ทิ้งให้ดิน

ยืนอยู่หน้าประตูด้วยความรู้สึกอึดอัด

พ่อของแอนดรูว์ชื่อโรเบิร์ต เป็นผู้ชายตัวใหญ่หนวดเครา สีหน้า
เคร่งเครียด เขาจับมือดินอย่างแข็งและพูดแค่คำว่า "ได้ยินว่าคุณเป็นคน
ไทย" โดยไม่ถามอะไรต่อ

ดินรู้สึกเหมือนกำลังถูกสัมภาษณ์งานที่เขาไม่มีทางผ่าน
มือเย็นวันแรกเป็นหายนะ

มาร์กาเร็ตถามคำถามเหมือนสอปากคำ

"คุณทำงานอะไร?"

"คุณเรียนจบอะไร?"

"คุณมีแผนจะอยู่ที่นี้นานไหม?"

"คุณคิดว่าความสัมพันธ์ของคุณกับแอนดรูว์จะยั่งยืนจริงๆ เหรอ?"

ดินตอบทุกคำถามด้วยความสุภาพ แต่คำตอบสุดท้ายเขาทำให้เขาสะดุด

"คุณหมายถึงอะไรครับ?" เขาถาม

มาร์กาเร็ตวางส้อมลงแล้วมองหน้าดินตรงๆ

"แอนดรูว์เคยมีแฟนมาก่อน เป็นผู้ชายชาวไอริช คบกันอยู่ 4 ปี แล้วก็เลิกกัน เพราะอีกฝ่ายไปมีครอบครัว" เธอพูดแล้วหันไปมองลูกชาย "ฉันไม่อยากให้ลูกชายฉันต้องเจ็บอีก"

แอนดรูว์พยายามพูดแทรก "แม่ครับ... ดินไม่ใช่คนแบบนั้น"

"ฉันยังไม่ได้พูดจบ" มาร์กาเร็ตยกมือห้าม "คุณดิน... ฉันเป็นคนอนุรักษ์นิยม ฉันเลี้ยงลูกมาในโบสถ์ ฉันไม่เห็นด้วยกับการที่ลูกชายฉันเป็นเกย์ แต่ฉันก็ทำอะไรไม่ได้"

เธอหยุดแล้วจ้องตาดิน

"แต่อย่างน้อย ฉันก็อยากให้เขาคบกับคนที่เหมาะสม ไม่ใช่แค่เด็กหนุ่มที่ตามมาคร่อมโลกเพื่อหาเงิน"

ดินรู้สึกเหมือนโดนตบหน้า

เลือดสูบฉีดไปทั่วใบหน้า เขารู้สึกว่าความโกรธกำลังจะทะลักออกมา แต่

เขาก็กลืนไว้ เพราะเขาเป็นแขก และเขาเป็นคนไทยที่มีมารยาท

"ขอโทษครับ" ดินพูดเบาๆ "แต่ผมไม่ได้มาเพราะเงินของแอนดรูว์ ผมมี
งานทำ และผมรักเขาเพราะเขาเป็นคนดี"

"โซลี" มาร์กาเร็ตยิ้มเยาะ "แล้วถ้าเขาไม่มีเงินล่ะ? คุณจะยังรักอยู่ไหม?"

ดินลุกขึ้น

"ผมขอไปเข้าห้องน้ำ"

เขาหลบเข้าไปในห้องน้ำ ขังตัวเองอยู่ตรงนั้นลิบนาที่ มองหน้าตัวเองใน
กระจก ตากำลังแดงก่ำ เขากำลังจะร้องไห้แต่ก็กลืนไว้

แอนดรูว์มาเคาะประตู

"ดิน... ที่รัก... ขอโทษนะ ฉันไม่น่าชวนมาเลย"

ดินเปิดประตูออกมา แอนดรูว์เห็นหน้าเขาก็รู้ทันทีว่าดินเจ็บปวดแค่ไหน

"จันทอโทะษ" แอนดรูว์พูดซ้ำ

"แอนดรูว์..." ดินตอบด้วยเสียงสั้น "เธอจะยืนข้างฉันไหม? หรือเธอยืนข้างแม่?"

แอนดรูว์เงย

เขามองลงไปที่ยื่น ไม่กล้าสบตา

ในวินาทีนั้น ดินรู้คำตอบ

สามวันในเบอร์มิงแฮมผ่านไปอย่างทรมาน

ดินพยายามทำตัวดีที่สุด แต่ทุกครั้งที่เจอหน้ามาร์กาเร็ต เขาก็ถูกซ้ำเติม

ด้วยคำพูดหยาบคายที่ซ่อนอยู่ในน้ำเสียงสุภาพ

"คุณดิน... หนูไม่ไทยอย่างคุณคงชินกับอากาศร้อนชื้นไหม? อากาศที่นี้

หนาวเกินไปสำหรับคนแบบคุณนะ"

"คุณดิน... ฉันได้ยินว่าคนไทยบางคนแต่งงานเพื่อได้สัญชาติ จริงหรือ?"

แอนดรูว์ไม่เคยปกป้องดินอย่างเต็มที่

เขาพูดแค่คำว่า "แม่ครับ พอเถอะ" ด้วยน้ำเสียงอ่อนแอ เหมือนเด็กที่กลัว
แม่

คืนสุดท้ายก่อนกลับนิวยอร์ก ดินกับแอนดรูว์นั่งอยู่ในห้องพัก

แอนดรูว์นอนกอดดินจากข้างหลัง พยายามให้ความอบอุ่น

"ที่รัก... ฉันขอโทษจริงๆ ที่แม่ทำแบบนั้น"

"ไม่เป็นไร" ดินตอบด้วยน้ำเสียงเรียบ "ฉันเข้าใจ"

"เธอแค่ยังปรับตัวไม่ได้" แอนดรูว์พูดต่อ "อีกหน่อยเธอจะดีขึ้น"

ดินหันมามองหน้าแอนดรูว์

"แล้วเธอละ แอนดรูว์? เธอปรับตัวได้แล้วหรือยัง?"

"หมายความว่าไง?"

"เธอยืนข้างฉันได้ไหม? ต่อหน้าทุกคน? โดยไม่ต้องเกรงใจแม่?"

แอนดรูว์เบือนหน้าหนี

"มันซับซ้อนกว่านั้น ดิน..."

"ฉันรู้" ดินตอบ

และในคืนนั้น ดินก็ตัดสินใจในใจ

เขาไม่ใช่ของเล่น ไม่ใช่ความลับ ไม่ใช่คนที่ต้องรอให้ใครยอมรับ

เขาเป็นมนุษย์คนหนึ่งที่สมควรได้รับความรักโดยไม่ต้องขออนุญาต

เช้าวันกลับนิวซีแลนด์ ดินบอกแอนดรูว์ที่สนามบินเบอร์มิงแฮม

"ฉันคิดว่าเราควรเลิกกัน"

แอนดรูว์อ้าปากค้าง "อะไรนะ?"

"ฉันรักเธอ แอนดรูว์" ดินพูดด้วยน้ำตาที่ไหลอาบแก้ม "แต่ฉันไม่สามารถ

อยู่กับคนที่ไม่กล้าปกป้องฉันได้"

"ดิน... อย่าทำแบบนี้" แอนดรูว์จับมือเขาทั้งสองข้างไว้แน่น "ฉันจะคุยกับ

แม่ ฉันจะทำให้เธอเข้าใจ!"

"เธอไม่ต้องทำเพื่อฉัน" ดินพูดเบาๆ "เธอต้องทำเพื่อตัวเอง ฉันไม่อยาก
ให้ความรักของเราต้องมาพังเพราะคนอื่น... แต่มันพังไปแล้ว"

เขาปลดมือออกจากแอนดรูว์

"ขอโทษนะ"

ดินเดินไปขึ้นเครื่อง โดยไม่หันกลับมา

แอนดรูว์ยืนอยู่ตรงนั้น ท่ามกลางผู้คนในสนามบิน น้ำตาไหลอาบแก้ม

แต่ดินก็เดินต่อไป

เขารู้ว่าการจากลาในครั้งนี้คือการเริ่มต้นใหม่

การเริ่มต้นที่จะไม่ยอมให้ใครมากำหนดคุณค่าของเขา

จบบทที่ 2

บทที่ 3: แอนดรูว์

เครื่องบินลำใหญ่ทะยานขึ้นเหนือเมฆ สีขาวนวลกระจายตัวเป็นพรมหนา
ที่บิได้ปัก เครื่องยนต์ส่งเสียงกังวานสม่ำเสมอ ดินนั่งติดกับหน้าต่าง
มองเห็นเพียงความขาวโพลนไม่มีที่สิ้นสุด มือของเขากำหมอนข้างที่
แอร์โฮสเตสให้มาแน่น แผ่นรองที่นั่งเปียกชื้นไปด้วยน้ำตาที่เขาพยายาม
กลั้นแต่ก็ไหลออกมาไม่หยุด

เขาไม่ได้ร้องไห้เพราะเสียใจที่เลิกกับแอนดรูว์
เขาร้องไห้เพราะโกรธตัวเองที่รอให้ถึงตอนนี้ถึงจะกล้าทำ
ทำไมฉันไม่บอกเขาตั้งแต่วันแรกที่เจอแม่เขา?
ทำไมฉันต้องทนฟังคำพูดเหยียดหยามเป็นเวลาสามวัน?
ทำไมฉันถึงยอมให้ใครมาทำให้ฉันรู้สึกว้า... ฉันด้อยกว่า?
ดินซับน้ำตาด้วยหลังมือ แล้วสูดหายใจเข้าลึกๆ

"คุณครับ" เสียงแอร์โฮสเตสพูดเบาๆ "คุณต้องการน้ำไหมคะ"

ดินพยักหน้า

เธอยื่นแก้วน้ำเย็นให้ พร้อมผ้าเช็ดหน้าสะอาดแผ่นหนึ่ง

"ค่ะ คุณคงเหนื่อยมาก" เธอยิ้มให้อย่างเอ็นดู

"ขอบคุณครับ" ดินตอบเสียงแหบ

เขาจิบน้ำเย็นแล้วหลับตาลง พยายามนึกถึงภาพที่ไม่ใช่แอนดรูว์

ภาพแม่ที่กำลังยืนตากกางเกงใส่ถุงพลาสติกอยู่หน้าร้าน หยาดเหงื่อไหลอาบ

ใบหน้าเพราะไอร้อนจากหม้อใหญ่

ภาพน้องสาวคนเล็กที่นั่งทำการบ้านอยู่มุมร้าน พ่อค้าแม่ค้าข้างๆ ต่างช่วย

ดูแลกัน

ภาพน้องชายคนกลางที่กำลังซุ่มบาสเก็ตบอลใต้ฝนเพราะสนามใน

โรงเรียนไม่มีหลังคา

ภาพน้องชายคนโตกว่าดินหนึ่งปีที่ต้องออกจากโรงเรียนกลางคันเพื่อมา
ช่วยแม่ขายของ

ครอบครัวของเขาลำบาก แต่พวกเขารักกัน

ดินบอกตัวเองว่าเขาต้องกลับไปให้ได้ กลับไปให้เป็นลูกชายคนโตที่
ประสบความสำเร็จ กลับไปเป็นคนแม่ภูมิใจ

แต่แล้วเสียงของแอนดรูว์ก็แว่วมาในหัว

"เธอคือผู้ชายที่อบอุ่นที่สุดที่ฉันเคยเจอ"

ดินกัดริมฝีปาก

เขายังรักแอนดรูว์อยู่

แต่รักอย่างเดียวไม่พอ

สามเดือนหลังจากกลับจากอังกฤษ ชีวิตของดินก็เหมือนถูกแซ่แซ่

เขาย้ายออกจากบ้านของแอนดรูว์ไปอยู่หอพักใกล้มหาวิทยาลัย ห้อง
เล็กๆ มีแค่เตียงเดี่ยว โต๊ะทำงาน และตู้เสื้อผ้าเก่าๆ ที่บานพับหลวม เขา
ไม่ได้หารูปอะไรติดผนัง ไม่มีของตกแต่ง ไม่มีชีวิตชีวา

โจมาเยี่ยมเขาบ่อยๆ ชวนไปเที่ยว ชวนไปกินข้าว แต่ดินมักจะปฏิเสธ
"ดิน... อย่ามาทำแบบนี้เลย" โจพูดในวันที่มาเจอดินนั่งก้มหน้าก้มตาอ่าน
หนังสืออยู่คนเดียวในห้อง "เธอต้องออกไปเจอคนบ้าง"

"ฉันมีโปรเจกต์ต้องส่ง" ดินตอบโดยไม่ละสายตาจากหนังสือ
"ส่งวันไหน?"

"อีกสามเดือน"

"แล้ววันนี้เธอทำไปแล้วกี่หน้า?"

ดินเงิบ

โจคว่าหนังสือจากมือเขาแล้ววางลงบนโต๊ะ

"ฟังนะ ดิน การเลิกกับแฟนมันไม่ใช่ความล้มเหลวของชีวิต มันคือการเรียนรู้ เธอไม่ได้ทำอะไรผิดเลย เธอแค่เลือกที่จะมีศักดิ์ศรี"

ดินเงยหน้ามองโจด้วยดวงตาที่เหนื่อยล้า

"แต่ฉันยังรักเขาอยู่ โจ"

"ก็รักสิ รักได้ ไม่มีใครห้าม แต่เธอต้องรักตัวเองมากกว่าด้วย"

คำพูดของโจทำให้ดินคิด

เขาพยักหน้าช้าๆ แล้วลุกไปหยิบแจ็กเก็ต

"ไปไหน?"

"ไปกินข้าวกับเธอไง" ดินยิ้มบางๆ "เธอเลี้ยงนะ"

ดินเริ่มกลับไปใช้ชีวิตอีกครั้ง เขาไปเรียนอย่างสม่ำเสมอ ทำโปรเจกต์ส่งตามกำหนด และเริ่มไปงานสังสรรค์กับโจบ้างเป็นครั้งคราว

แต่ในหัวของเขายังคงมีแอนดรูว์อยู่

โดยเฉพาะในเวลากลางคืน เมื่อห้องเงียบและไม่มีเสียงใคร

เขาจะนอนหันข้างคว้าโทรศัพท์ที่ขึ้นมา เปิดแชทกับแอนดรูว์ แล้วก็อ่าน

ข้อความเก่าๆ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

"ดิน ที่รัก ฉันคิดถึงคุณมาก"

"คืนนี้ฝนตกที่ออกแลนด์ ฉันนอนฟังเสียงฝนแล้วคิดถึงคุณ"

"ฉันขอโทษ ดิน ฉันควรปกป้องคุณมากกว่านี้"

ข้อความสุดท้ายของแอนดรูว์คือตอนที่ดินอยู่บนเครื่องบินกลับ

นิวซีแลนด์

"ฉันรักคุณ ดิน อย่าไปเลย"

ดินไม่ได้ตอบ

เขาปิดโทรศัพท์แล้ววางลงข้างหมอน

แล้วในคืนนั้นเอง... ก็มีข้อความใหม่มา

แอนดรูว์: "ดิน... ฉันอยู่หน้ามหาวิทยาลัยเธอ ลงมาหน่อยได้ไหม"

ดินวิ่งลงบันไดหอพักด้วยหัวใจที่เต้นรัว

เขาแทบไม่ต้องถามว่าแอนดรูว์มาทำไม เพราะเขารู้คำตอบอยู่แล้ว แต่มัน

ก็ยังทำให้เขาแปลกใจ

เมื่อเปิดประตูออกไป เขาเห็นแอนดรูว์ยืนอยู่ที่โคมไฟข้างถนน ตัวสูง

โปร่งในเสื้อโค้ทสีเทา หน้ากำลังแดงก่ำเพราะอากาศหนาวเย็น มือถือถุง

กระดาษสีน้ำตาลไว้ข้างตัว

"ดิน..." แอนดรูว์พูดด้วยน้ำเสียงที่ลั่น "ฉันขอโทษ"

ดินไม่พูดอะไร เขาเดินเข้าไปหา แล้วยืนอยู่ตรงหน้าแอนดรูว์ในระยะ

ประชิด

"มาทำไม" ดินถาม

"ฉัน... ฉันต้องมาขอโทษเธอ" แอนดรูว์พูด "ฉันคิดถึงเธอทุกวัน ฉันนอนไม่หลับ ฉันกินไม่ได้ ฉันรู้ว่าฉันผิดที่ปล่อยให้แม่ทำแบบนั้น ฉันผิดที่ไม่ได้ปกป้องเธอ"

"แอนดรูว์..."

"ฉันได้คุยกับแม่แล้ว ดิน" แอนดรูว์พูดต่ออย่างรีบร้อน "ฉันบอกเธอไปว่าถ้าเธอยังปฏิบัติกับแฟนฉันแบบนั้น ฉันจะไม่กลับไปเยี่ยมเธออีก ฉันบอกเธอว่าฉันรักเธอและฉันจะไม่ยอมให้ใครมาทำให้เธอเจ็บ"

ดินรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างแตกต่างในอก

น้ำตาไหลออกมาอีกครั้ง แต่คราวนี้มันเป็นน้ำตาแห่งความโล่งใจ

"เธอทำอย่างนั้นจริงๆ เหรอ?" ดินถามด้วยเสียงที่แทบจะไม่ได้ยิน

"จริงๆ" แอนดรูว์ตอบ "และฉันก็ยกเลิกเทอมที่นิวซีแลนด์แล้ว"

ดินอ้าปากค้าง

"ฉันขอย้ายไปสอนที่ประเทศไทย" แอนดรูว์ยิ้มบางๆ "ฉันสมัครตำแหน่ง
ที่มหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ ไว้แล้ว กำลังรอคำตอบ"

"ทำไมเธอถึงทำแบบนั้นล่ะ?" ดินถาม

"เพราะฉันรักเธอ ดิน" แอนดรูว์ยื่นถุงกระดาษให้ดิน "และฉันรู้ว่าเธอรัก
ครอบครัวเธอ ฉันเลยจะไปอยู่ใกล้ๆ ครอบครัวเธอแทน"

ดินเปิดถุงกระดาษ

ข้างในเป็นหนังสือรวมบทกวีของกวีอังกฤษเล่มเก่า ที่ด้านในมีข้อความ
เขียนด้วยลายมือของแอนดรูว์

"For my soil, from my sun.

Wherever you go, I'll follow."

(แต่ดินของฉัน จากดวงอาทิตย์ของฉัน

ที่ใดที่เธอไป ฉันจะตามไป)

คืนนั้น ดินกลับไปนอนที่บ้านของแอนดรูว์อีกครั้ง

เขานอนกอดแอนดรูว์แน่น เหมือนกลัวว่าเขาจะหายไป เขาได้กลิ่นโคลน
จางๆ ที่คั่นเคยบนผิวของแอนดรูว์ ได้ยินเสียงหัวใจที่เต้นเป็นจังหวะ
เดียวกัน

"เธอแน่ใจแล้วใช่ไหม" ดินกระซิบ "ว่าเธออยากทำแบบนี้"

"ฉันไม่เคยแน่ใจอะไรขนาดนี้มาก่อน" แอนดรูว์ตอบ พลังลุ่มพุ่มของดิน
เบาๆ "ดิน... ฉันขอโทษที่ทำให้เธอต้องเจ็บ ฉันจะไม่ทำอีก ฉันสัญญา"
ดินยกหน้าขึ้นมาจูบแอนดรูว์

มันเป็นจูบที่ยาวนานและลึกซึ้ง เหมือนการต่อเชื่อมที่ขาดหายไปกลับมา
ต่อกันอีกครั้ง

และคืนนั้นดินก็ปล่อยตัวเป็นฝ่ายรับกับแอนดรูว์เป็นครั้งแรก

เขารู้สึกถึงความอบอุ่นที่แตกต่าง ความอ่อนแอที่กลายเป็นความ

แข็งแกร่ง ความไวใจที่ไม่มีเงื่อนไข

หลังจากเสร็จสิ้น ดินนอนชบอยู่บนอกของแอนดรูว์ ทั้งคู่ไม่มีใครพูดอะไร

แต่ดินรู้สึกว้าว...

บางทีครั้งนี้นั่นอาจจะแตกต่าง

สองเดือนต่อมา แอนดรูว์ย้ายไปสอนหนังสือที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งใน

กรุงเทพฯ

ดินยังคงเรียนต่อที่นิวซีแลนด์ แต่เขาและแอนดรูว์ตกลงจะใช้วิธีวิดีโอคอล

ในทุกคืน และแอนดรูว์จะบินมาเยี่ยมดินทุกสองเดือน

"รอให้เธอเรียนจบ เราจะกลับไทยด้วยกัน" แอนดรูว์บอกในวันส่งเขาที่

สนามบิน "ฉันจะได้ไปกินข้าวแกงที่บ้านแม่เธอ"

ดินหัวเราะ "แม่จันทน์ทำผิดนะ"

"ฉันชอบผิด"

"เธอไม่ชอบนะ"

"แต่ฉันชอบเธอ" แอนดรูว์ยิ้ม "ไอ้ผิดนี่ก็เลยกลายเป็นเรื่องเล็ก"

ดินกอดแอนดรูว์แน่นก่อนจะเดินเข้าประตูตรวจคนเข้าเมือง

เขารู้สึกว่าครั้งนี้มันแตกต่างจากครั้งที่แล้ว

แอนดรูว์เปลี่ยนไป

และดินก็เปลี่ยนไปด้วย

แต่ชีวิตก็ไม่เคยเป็นไปตามที่วางแผนไว้

ช่วงสามเดือนแรกของการคบกันทางไกลผ่านไปด้วยดี ทุกคืนดินและ

แอนดรูว์จะวิดีโอคอลกัน ดินเล่าเรื่องเรียน แอนดรูว์เล่าเรื่องการสอนใน

ไทย เขาเล่าด้วยความตื่นเต้นที่ได้ไปเที่ยวตลาดน้ำ ได้กินข้าวมันไก่ ได้

ไปวัดพระแก้ว

"ประเทศไทยสวยมาก ดิน" แอนดรูว์พูด "ฉันขอโทษที่เคยคิดว่าเอเชีย
เป็นยังไงตอนเด็กๆ มันงดงามกว่าในจินตนาการของฉันเยอะ"

"แล้วคนไทยล่ะ?" ดินถาม

"ก็มีแต่คนดีๆ" แอนดรูว์ตอบ "ยกเว้นแม่ค้าคนหนึ่งที่ขายของแพงไป
หน่อย... แต่ก็เถอะ"

ดินหัวเราะ

เขาชอบเห็นแอนดรูว์มีความสุข

แต่แล้ว... ความสุขของดินก็เริ่มมีรอยร้าว

มันเริ่มจากเรื่องเล็กๆ

คืนหนึ่งแอนดรูว์บอกว่าเขาไปงานเลี้ยงกับเพื่อนร่วมงานและกลับดึก ดิน
ไม่คิดอะไร

อีกคืนหนึ่ง แอนดรูว์พูดถึงเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งเป็นพิเศษ ชายไทยอายุน้อยกว่าเขา ชื่อว่า "ภาคิน"

"ภาคินเก่งมาก" แอนดรูว์พูด "เขาสอนภาษาไทยให้ฉัน และแนะนำร้านอาหารดีๆ ให้"

"โอ... ดีจัง" ดินตอบ แต่ในน้ำเสียงเริ่มมีอะไรบางอย่างจับต้องไม่ได้ มันคือความหึงหวง

ดินไม่เคยหึงหวงใครมาก่อน แต่คราวนี้มันต่างออกไป

เพราะเขาเริ่มรู้สึกว่แอนดรูว์เริ่มตอบกลับช้าลง เริ่มโทรหาไม่ค่อยตรงเวลา เริ่มมีเหตุผลที่จะวางสายเร็วขึ้น

"เมื่อคืนฉันคุยกับภาคินเรื่องโปรเจกต์วิจัยจนดึก" แอนดรูว์บอก "ขอโทษที่โทรช้า"

"ไม่เป็นไร"

แต่ดินก็ไม่สลายใจ

สามเดือนผ่านไป ดินเรียนจบปริญญาตรี

เขาเตรียมตัวกลับไทยเพื่อไปอยู่กับแอนดรูว์และครอบครัวอย่างเต็มตัว

เขาจองตั๋วเครื่องบินแล้ว บอกแม่แล้วว่าเขาจะกลับ

แม่ดีใจมาก

"ลูกจะพาแฟนมาฝากแม่ด้วยหรือเปล่า?" ถามแม่

"ครับแม่" ดินตอบ "เขาเป็นคนดีมาก"

"ผู้หญิงหรือผู้ชายล่ะลูก?" แม่ถามแบบไม่คาดคิด

ดินชะงัก

แม่รู้แล้วหรือ?

"แม่... แม่รู้ได้อย่างไร?"

"แม่เป็นแม่ลูก" แม่หัวเราะเบาๆ "ถึงลูกจะไม่บอก แต่แม่ก็สังเกตได้"

ตั้งแต่ลูกรยังเด็ก แค่อยากรอให้ลูกพร้อมต่างหาก"

ดินน้ำตาไหล

"แม่ไม่ว่าอะไรเธอครับ"

"ลูกเป็นลูกแม่ แม่รักลูกอยู่แล้ว จะเป็นแบบไหนก็คือลูกแม่"

นั่นคือวินาทีที่ดินรู้สึกทุกอย่างในชีวิตกำลังจะลงตัว

เขามีแอนดรูว์ เขามีแม่ เขามีน้องๆ ทุกคนรอเขาอยู่ที่ไทย

ชีวิตกำลังจะเริ่มต้นใหม่

แต่วันก่อนที่ดินจะกลับไทย...

แอนดรูว์โทรมาด้วยเสียงที่ฟังไม่

เหมือนเดิม

"ดิน... ฉันต้องบอกอะไรบางอย่างกับเธอ"

ดินรู้สึกหัวใจหายไปในลำคอ

"อะไรเธอ"

แอนดรูว์เฝ้ายหน้าไปนาน

"ภาคินกับฉัน... เราเริ่มใกล้ชิดกันมากขึ้น"

ดินแข็งค้ำ

"หมายความว่าไง?"

"ฉันไม่ได้ตั้งใจ ดิน" แอนดรูว์พูดด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความผิด "แต่มันเกิดขึ้น เราคุยกันเยอะ เราใช้เวลาด้วยกันตลอด แล้ววันหนึ่ง..."

"แล้ววันหนึ่ง?" เสียงดินเริ่มสั่น

"เรา... เราไปนอนด้วยกัน"

ดินรู้สึกว่โลกทั้งใบหยุดหมุน

เขานั่งลงบนเตียง มือที่ถือโทรศัพท์สั่นจนแทบหลุด

"เธอล้อเล่นใช่ไหม" ดินกระซิบ

"ฉันขอโทษ ดิน ฉันขอโทษจริงๆ" แอนดรูว์พูดรว่ๆ "ฉันรู้ว่ามันผิด ฉันรู้"

ว่าฉันทำลายทุกอย่าง แต่มันเกิดขึ้นแล้ว ฉัน..."

"เธอรักเขา?" ดินตัดบท

แอนดรูว์เงียบ

คำตอบที่เงียบนั้นดังกว่าคำพูดใดๆ

"ฉัน..." แอนดรูว์พูดไม่จบ

"พอแล้ว" ดินพูดด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง "ไม่ต้องพูดอีกแล้ว"

"ดิน... ขอโทษนะ..."

"ลาก่อน แอนดรูว์"

ดินกดวางสาย

เขานั่งอยู่บนเตียงนั้นเหมือนรูปปั้น ไม่มีน้ำตา ไม่มีความโกรธ มีเพียง

ความว่างเปล่า

เหมือนดวงไฟที่เพ่งดับลง ทั้งไว้เพียงวันและความมืด

ดินคิดถึงคำพูดที่แอนดรูว์เคยบอก

"ฉันจะตามเธอไปทุกที่"

แล้ววันนี้เขาก็เข้าใจความหมายที่แท้จริงของประโยคนั้น

แอนดรูว์ตามเขาไปที่ไทย... แต่แอนดรูว์ไม่ได้ตามไปเพื่อเขา

เขาตามไปเพื่อภาคิน

ดินหัวเราะเยาะตัวเอง เขาคิดว่าคนๆ หนึ่งจะเปลี่ยนไปได้ แต่สุดท้ายแล้ว

แอนดรูว์ก็ยังเป็นคนที่ไม่กล้าจะยืนหยัดเพื่อใครสักคน เขาแค่อย้ายที่อยู่

เท่านั้น ไม่ใช่ย้ายหัวใจ

ดินลุกขึ้นเดินไปที่กระຈก

เขามองหน้าตัวเอง

"เธอเป็นคนโง่" ดินพูดกับตัวเอง "เธอไวใจเขามากเกินไป"

แล้วเขาก็ร้องไห้

ร้องไห้เหมือนเด็กที่สูญเสียของเล่นที่รักที่สุด

แต่ในใจลึกๆ... มีบางอย่างที่แข็งแกร่งกว่าเดิมเกิดขึ้น

ดินรู้ว่าครั้งนี้... เขาจะไม่กลับไปหาใครอีกแล้ว

เช้าวันที่ดินกลับไทย เขาไม่ได้บอกแอนดรูว์

เขาขึ้นเครื่องบินลำเดียว ไปคนเดียว ไม่มีใครมาส่ง

ตอนเครื่องบินทะยานขึ้น ดินมองลงไปเห็นนิวซีแลนด์ที่กำลังเล็กลงจน

หายไปในเมฆ เขารู้สึกเหมือนกำลังทิ้งอดีตทั้งหมดไว้เบื้องหลัง

ทั้งแพร์ ทั้งแอนดรูว์ ทั้งบทเรียนที่เจ็บปวด

เขาจะเริ่มต้นใหม่ที่ประเทศไทย

และคราวนี้... เขาจะเริ่มต้นด้วยตัวเอง

จบบทที่ 3

บทที่ 4: คริสต์มาสที่เบอร์มิงแฮม

เครื่องบินของสายการบินบริติชแอร์เวย์ค่อยๆ ร่อนลงสู่สนามบินเบอร์มิงแฮม ท่ามกลางหมอกหนาสี่เทาที่ปกคลุมเมือง หน้าต่างกระจกเป็นละอองน้ำแข็งเล็กๆ ดินกดหน้าผากับกระจกเย็นๆ มองเห็นเมืองที่เต็มไปด้วยตึกอิฐสีแดงและปล่องไฟสูงเรียวที่พวยพุ่งไอน้ำขาวๆ สู่อากาศ

เขารู้สึกประหม่นมากกว่าตอนไปสัมภาษณ์งานเสียอีก

"ไม่ต้องกังวลเลย" แอนดรูว์จับมือเขาขณะที่เครื่องบินกำลังแล่นเข้า

หาทางออก "แม่นั่นเป็นคนดี แค่ตอนแรกๆ อาจจะดูเย็นชาไปหน่อย"

"เย็นชาไปหน่อย" ดินพูดย้ำ "นั่นหมายถึงอะไร?"

"ก็..." แอนดรูว์ยิ้มอย่างเก๋ๆ กังๆ "เธอเป็นคนอังกฤษเก่าๆ อนุรักษ์นิยม"

หน่อย แต่พอเธอรู้จักเธอ... เธอจะรักเธอ"

ดินไม่ค่อยเชื่อเท่าไร

เขามองเสื้อผ้าตัวเองอีกครั้ง สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวรีดเรียบ สวมเสื้อกันหนาว
สีน้ำเงินเข้มที่แอนดรูว์ซื้อให้เป็นของขวัญวันเกิด ได้เห็นถ้อยถนอมกระดาดใบ
ใหญ่ที่บรรจุของฝากจากเมืองไทย น้ำพริกกะปิ ปลาเส้น ข้าวเหนียว และ
ผ้าขาวม้าไทยลายสวยสำหรับแม่แอนดรูว์

เขายากสร้างประทับใจแรกพบที่สุด

แต่สิ่งที่เขายังไม่รู้คือ... ต่อให้เขาพยายามแค่ไหน ก็ไม่มีทางทำให้มาร์กา
เร็ตพอใจได้

เมื่อประตูเครื่องบินเปิดออก อากาศหนาวเย็นจัดก็พัดเข้าสู่ลำตัว

เครื่องบิน ดินสูดหายใจเข้าลึกๆ ไอน้ำขาวพวยพุ่งออกจากปาก นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาเหยียบแผ่นดินยุโรป ทุกสิ่งรอบตัวแปลกใหม่ไปหมด แม้กระทั่งกลิ่นอากาศที่มันต่างจากนิวซีแลนด์ด้วยซ้ำ

"ที่นั่นหนาวกว่านิวซีแลนด์มาก" ดินบอกแอนดรูว์ขณะเดินไปยังอาคารผู้โดยสาร

"อังกฤษหนาวแบบนี้แหละ" แอนดรูว์หัวเราะ "แต่ไม่ต้องห่วง บ้านเรามีเครื่องทำความร้อน"

เขาให้ดินใส่ผ้าพันคอให้เรียบร้อย แล้วจับมือกันเดินออกไปยังด้านนอก รถยนต์คันเก่าของครอบครัวจอดอยู่ที่ลานจอดรถ ช่างๆ มีหญิงสูงวัยคนหนึ่งยืนรออยู่ เธอใส่เสื้อโค้ทขนสัตว์สีดำ หมวกขนสีน้ำตาล และถุงมือหนังหนา ใบหน้าเหี่ยวแห้งแต่ดวงตาคมกริบ ท่าทางของเธอผึ่งผายและสง่า

งามแบบขุนนางเก่าแก่

"แม่!" แอนดรูว์รีบเดินเข้าไปกอดผู้หญิงคนนั้น

มาร์กาเร็ตกอดลูกชายกลับด้วยรอยยิ้มอบอุ่น แล้วมองมาที่ดินด้วย
สายตาที่เปลี่ยนไปทันที

"นี่คือดินใช่ไหม" เธอถามด้วยน้ำเสียงที่เย็นชา

"ครับ ผมดินครับ" ดินยกมือไหว้ตามประสาคนไทย แล้วยื่นถุงกระดาษ
ให้ "ของฝากจากเมืองไทยครับ"

มาร์กาเร็ตรับถุงมาอย่างไม่เต็มใจนัก เธอมองด้านในอย่างรวดเร็วแล้วก็
พยักหน้าแห้งๆ

"ชอบใจมาก" เธอพูดแล้วหันไปทางรถ "ขึ้นรถกันเถอะ อากาศหนาวเกินกว่าจะยืนคุยกันตรงนี่"

ดิฉันรู้สึกได้ถึงความเย็นชาที่ไม่ใช่จากอากาศ

มันมาจากหัวใจของหญิงชราคนนี้

บ้านของครอบครัวแอนดรูว์ตั้งอยู่ชานเมืองเบอร์มิงแฮม เป็นบ้านสองชั้น สไตล์วิกตอเรียนที่สร้างด้วยอิฐแดง มีหน้าต่างกระจกโค้งมน ส่วนหน้าบ้านที่มีรั้วไม้สีขาว และต้นไม้ใหญ่ที่ใบร่วงโรยเกลื่อนพื้น

เมื่อประตูไม้หนักเปิดออก ดิฉันรู้สึกเหมือนก้าวเข้าไปในพิพิธภัณฑ์

ภายในบ้านเต็มไปด้วยเฟอร์นิเจอร์โบราณ โคมไฟคริสตัลแขวนจากเพดานสูง พรมเบอร์เชียวางบนพื้นไม้ปาร์เกต์ ผ้าม่านประดับด้วยภาพวาดสี

น้ำมันของคนในตระกูลที่ดูจริงจังและเคร่งขรึม กลิ่นอายของซีฟู้ดและไม้
เก่าๆ ลอยอบอวลทั่วบ้าน

"บ้านสวยมากครับ" ดินพูดด้วยความจริงใจ

มาร์กาเร็ตหันมามองด้วยสีหน้าไม่เปลี่ยน

"ชอบใจ นี่เป็นบ้านของครอบครัวเรามากกว่าเจ็ดสิบปีแล้ว" เธอพูด "ปู่ย่า
ตายายฉันสร้างไว้"

นั่นคือการย้ำเตือนอย่างไม่ตั้งใจว่าดินเป็นคนนอกที่เพิ่งมาเยือน

แอนดรูว์จึงมือดินขึ้นไปชั้นสองเพื่อเก็บกระเป๋า ในห้องนอนที่เตรียมไว้ให้
เขาเป็นห้องเล็กๆ แต่สะอาดสะอ้าน มีเตียงเดี่ยวที่ปูผ้าปูที่นอนลายสก๊อต

หน้าต่างมองเห็นสวนด้านหลังที่เต็มไปด้วยต้นไม้เขียวในฤดูหนาว

"ฉันขอโทษนะ" แอนดรูว์กระซิบ "ฉันควรจองโรงแรมให้เราสองคน"

"ไม่เป็นไร" ดินยิ้ม "เข้าใจแหละว่าบ้านคุณต้องมีกฎ"

แอนดรูว์กอดดินจากด้านหลังแล้วซบไหล่

"ขอบคุณที่มาด้วยนะ ดิน เธอไม่รู้ว่าฉันดีใจแค่ไหน"

"ฉันเองก็ดีใจ" ดินตอบ

แต่ในใจเขารู้สึกเหมือนกำลังเดินเข้าไปในสนามรบ

มือเย็นวันแรกเป็นมือที่ดินจะจดจำตลอดไป

โต๊ะอาหารยาวถึงหกที่นั่ง ปูด้วยผ้าปูโต๊ะสีขาวสะอาด มีเชิงเทียนเงินตั้งอยู่

ตรงกลาง พ่อของแอนดรูว์ชื่อโรเบิร์ตเป็นชายร่างใหญ่ หนวดเคราเป็นมัน

ใส่สูทสีดำขลิบแดงแม้จะอยู่บ้าน เขามักบังคับให้ทุกคนรอให้เขาพูดก่อนถึง

จะเริ่มทาน

ดินนั่งอยู่ตรงข้ามกับมาร์กาเร็ต ระหว่างแอนดรูว์กับโรเบิร์ต

"คุณดิน" โรเบิร์ตเริ่มถามก่อนที่จะตักซุปเข้าปากด้วยช้อน "คุณทำอาชีพอะไร?"

"ผมเพิ่งเรียนจบครับ ตอนนี้กำลังหางานทำในนิวซีแลนด์ครับ" ดินตอบด้วยน้ำเสียงสุภาพ

"เรียนจบอะไร?"

"บริหารธุรกิจครับ"

"บริหารธุรกิจ" โรเบิร์ตทำหน้าเหยียดย

"แล้วคุณคิดจะอยู่ที่นั่นนานไหม?"

"ผมอยากทำงานและเก็บเงินสักระยะครับ"

แล้วก็จะกลับไปดูแล

ครอบครัวที่ไทย"

มาร์กาเร็ตยกคิ้ว

"ครอบครัวคุณมีใครบ้าง?"

"แม่ครับกับน้องๆ อีกสามคนครับ" ดินตอบ "พ่อผมเสียไปแล้วสิบปี"

"เสียแล้ว?" มาร์กาเร็ตทำเสียงเหมือนตกใจ "คุณพ่อของคุณเสียตั้งแต่
คุณยังเด็กเลย?"

"ครับ ผมอายุสิบห้าตอนพ่อเสียครับ"

"แล้วใครเลี้ยงครอบครัวล่ะ?"

"แม่ครับ" ดินตอบ "แม่ขายอาหารตามสั่งหน้าร้านครับ"

มาร์กาเร็ตและโรเบิร์ตสบตากัน

ดินเห็นแววตาที่ไม่พูดอะไร แต่มั่นบ่งบอกทุกอย่าง

เธอเป็นคนจน

เธอเป็นคนชั้นต่ำ

เธอมาที่นี่เพื่อเงินของลูกชายฉัน

ดิ้นพยายามฝืนใจทานอาหารต่อ ชุปเห็ดครีมหน้าตาแปลกๆ ที่ไม่เหมือน

อาหารไทยเลย เขาไม่รู้รสชาติเพราะกำลังกังวล

"แล้วคุณกับแอนดรูว์เจอกันได้อย่างไร" มาร์กาเร็ตถามต่อ

"ที่บาร์ครับ" ดินตอบตรงๆ

มาร์กาเร็ตทำหน้าที่เหมือนโดนตอบ

"บาร์?" เธอพูดด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ "บาร์แบบไหน?"

"บาร์ปกติครับ" แอนดรูว์รีบตอบแทน "เป็นบาร์ที่ฉันไปบ่อยๆ ดินเป็น

เพื่อนของเพื่อนฉัน"

"บาร์เกย์ใช้ไหม" มาร์กาเร็ตพูดตรงๆ

บรรยากาศเงียบกริบ

ดินรู้สึกเข่าอ่อน มือที่ถือช้อนเริ่มสั่น

"ครับ" เขาตอบด้วยเสียงที่พยายามให้มั่นคง "ผมเจอแอนดรูว์ที่บาร์เกย์
ครับ"

มาร์กาเร็ตวางส้อมลง เมาตะเกียงจากเชิงเทียนทำให้ใบหน้าเธอดูเคร่งขรึม
ยิ่งขึ้น

"ฉันไม่เห็นด้วยกับชีวิตแบบนี้" เธอพูด "ฉันเลี้ยงลูกมาในคริสตจักร
ฉันสอนให้เขารู้ว่าครอบครัวคือสิ่งสำคัญที่สุด ชายกับหญิงควรอยู่ด้วยกัน
มีลูกมีหลานนั่นคือสิ่งที่ถูกต้อง"

"แม่..." แอนดรูว์พยายามพูด แต่แม่ไม่ฟัง

"เธอเข้าใจใช่ไหมว่าฉันไม่เห็นด้วยกับลูกชายฉันที่เป็นแบบนี้" มาร์กาเร็ต

จ้องตาติน "แต่ฉันก็ทำอะไรไม่ได้ เพราะเขาเลือกที่จะเป็นแล้ว แต่อย่างน้อย... คนที่เขาควรควรจะเหมาะสม"

"ผมจะพยายามทำให้ดีที่สุดครับ" ดินตอบเสียงเบา

"พยายาม?" มาร์กาเร็ตหัวเราะเยาะ "เธอมาที่นี่เพื่อหาเงินใช่ไหม? เพื่อให้แอนดรูว์สนับสนุนเธอและครอบครัว?"

"ไม่ครับ" ดินตอบเสียงแข็งขึ้นเล็กน้อย "ผมมีงานทำครับ"

"งานแบบไหน?"

"ผมทำงานในร้านอาหารไทยครับ เก็บเงินไว้ส่งบ้าน"

"ร้านอาหาร" มาร์กาเร็ตพูดราวกับมันเป็นอาชีพที่น่าอาย "แล้วเธอคิดว่าความสัมพันธ์แบบนี้จะยั่งยืนได้นานไหม? เธอคนไทย มาจากครอบครัวที่ไม่ทำอะไรเลย ส่วนเขาเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย"

"แม่ครับ พอเถอะ!" แอนดรูว์พูดด้วยเสียงที่ดังขึ้น

แต่มารู้กาเร็ตไม่หยุด

"ฉันแค่ห่วงลูกชายตัวเอง" เธอพูด "ฉันไม่อยากให้เขาต้องเสียใจอีก"

ดิษฐ์รู้สึกเหมือนถูกน้ำแข็งทิ่มแทงไปทั้งตัว

เขาอยากจะลุกออกจากโต๊ะ อยากจะวิ่งออกไปจากบ้านนี้ให้ไกลที่สุด แต่

ขาของเขาไม่ขยับ

เขามองไปที่แอนดรูว์

แอนดรูว์นั่งอยู่ข้างๆ สีหน้าแดงก่ำ มือกำส้อมแน่น แต่เขาก็ไม่พูดอะไรอีก

เขาไม่ปกป้องดิษฐ์

เขาพูดแค่คำว่า "พอเถอะ" แค่นั้น

ดิษฐ์รู้สึกเหมือนกำลังจมน้ำ

เขาพยายามกลืนน้ำตาไว้ แต่แววตาที่เริ่มแดงก่ำนั้นบอกทุกอย่าง

"ขอโทษครับ" ดินลุกขึ้น "ผมขอไปเข้าห้องน้ำ"

เขาเดินแทบจะวิ่งออกจากห้องอาหาร พบห้องน้ำเล็กๆ ใต้บันได เขาขังตัวเองอยู่ตรงนั้น มือสองข้างเกาะอ่างล้างหน้าสีขาว มองหน้าตัวเองในกระจก

ผู้ชายคนนั้นที่อยู่ในกระจกคือใคร?

เขาไม่รู้จักตัวเอง

เขาคือดิน ลูกชายคนโตของแม้นิด ผู้ที่ต้องแข็งแรง ผู้ที่ต้องไม่ร้องไห้ ผู้ที่ต้องทำให้แม่ภูมิใจ

แต่ทำไมวันนี้เขาถึงนั่งทานอาหารอยู่ที่โต๊ะของคนอังกฤษที่มองเขาเหมือนคนเก็บขยะ?

ทำไมเขาต้องทนฟังคำพูดเหยียดหยามจากคนที่ไม่รู้จักเขาด้วยซ้ำ?

น้ำตาไหลออกมาอย่างควบคุมไม่ได้

เขาเปิดก๊อกน้ำ ชัดน้ำเย็นใส่หน้า แล้วก็มองกระจกอีกครั้ง

"ลูลู่" เขาระชิบกับตัวเอง "เธอทำได้"

แอนดรูว์มาเคาะประตูหลังจากนั้นสิบนาที

"ดิน... ที่รัก... เป็นไรไหม?"

ดินเปิดประตูออกมา ใบหน้ายังเปียกชื้น แต่เขาพยายามยิ้ม

"ไม่เป็นไร" เขาตอบ "ฉันแค่... หน้ามืดนิดหน่อย"

"ฉันขอโทษนะ" แอนดรูว์พูดเสียงเบา "ฉันไม่นำพาเธอมาเลย"

"ไม่เป็นไรจริงๆ" ดินพูด แล้วก็เดินกลับไปโต๊ะอาหาร

มาร์กาเร็ตและโรเบิร์ตนั่งนิ่ง มองเขาเหมือนกำลังรอดูปฏิกิริยา

ดินนั่งลง ใช้ผ้าเช็ดปากเช็ดหน้า แล้วยิ้มให้ทุกคน

"ขอโทษครับ" เขาพูด "ผมเหนื่อยจากการเดินทางนิดหน่อย"

เขาหยิบข้อขึ้นมามาหาคู่ต่อ แม้รสชาติจะเหมือนกินฟางก็ตาม

แต่การกระทำนี้คือการประกาศว่า

ฉันไม่ยอมแพ้

ฉันจะไม่ปล่อยให้ใครมาทำให้ฉันรู้สึกว่าจะฉันด้อยกว่า

สามวันถัดมาเป็นนรกของดิน

มาร์กาเร็ตไม่เคยหยุดที่จะพูดจาเสียดลี

"อากาศที่นั่นหนาวเกินไปสำหรับคนไทยแบบคุณเหรอ?" เธอถามในขณะที่

ที่ดินกำลังใส่เสื้อกันหนาวเพิ่ม

"คนไทยเราไม่ค่อยชินกับอากาศหนาวครับ" ดินตอบด้วยรอยยิ้ม

"แล้วคุณจะไปอยู่นิวซีแลนด์ทำไม? ก็หนาวเหมือนกัน" เธอพูดด้วย

น้ำเสียงที่หยัน

"ที่นี่มีโอกาสนี้อในการทำงานดีกว่าครับ"

"หรือว่ามีโอกาสได้ผู้ช่วยรวย?"

ดินกัดฟัน

"แม่ครับ" แอนดรูว์พูดพร่ำๆ เหมือนทุกครั้ง "อย่าพูดแบบนั้น"

แต่มาร์กาเร็ตไม่สน

คืนที่สอง เธอถามดินเรื่องครอบครัวต่อหน้าญาติพี่น้องที่มาเยี่ยม

"คุณดินมาจากครอบครัวยากจนใช่ไหม?" เธอถามขณะที่ญาติทุกคนหัน

มามอง

"ครับ แม่ผมขายของหน้าร้านครับ" ดินตอบ

"น่าสงสารจัง" มาร์กาเร็ตพูด แล้วหันไปบอกญาติๆ "แอนดรูว์ไปเจอเขา

ในบาร์เกย์ เลยคิดว่าอยากจะช่วยเหลือเขา"

ดินรู้สึกเลือดสูบฉีดไปทั่วใบหน้า

เขามองไปที่แอนดรูว์

แอนดรูว์ก้มหน้าลง ไม่พูดอะไร

ญาติๆ มองดินด้วยสายตาสงสารที่มันแย่กว่าการถูกด่าเสียอีก

คืนที่สาม เป็นคืนที่แย่ที่สุด

มาร์กาเร็ตเรียกดินไปพูดคุยเป็นการส่วนตัวในห้องนั่งเล่น ขณะที่แอนด

รูว์ไปช่วยพ่อทำอะไรบางอย่างในครัว

เธอนั่งบนเก้าอี้หนังโบราณ จ้องมองดินด้วยสายตาที่เย็นชา

"ฉันขอคุยกับเธอตรงๆ นะ" เธอเริ่ม "ฉันไม่คิดว่าความสัมพันธ์นี้มันจะ

ไปรอด"

"ครับ" ดินตอบเสียงเบา

"เธอรู้ไหมว่าลูกชายฉันเคยมีแฟนมาก่อน?" เธอถาม "ผู้ชายชาวไอริช คบ

กันสี่ปีแล้วก็เลิกกัน เพราะอีกฝ่ายไปมีครอบครัว ลูกชายฉันแทบบ้า"

"ผมได้ยื่นแอนดรูว์เล่าให้ฟังครับ"

"แล้วเธอยังคิดว่าความสัมพันธ์ของเธอกับเขาแตกต่าง?" มาร์กาเร็ตถาม

"เธอก็เหมือนกันแหละ... วันหนึ่งเธอก็จะกลับไปหาเมืองไทย กลับไปหาแม่ แล้วก็ทิ้งเขาไว้คนเดียวอีก"

"ผมไม่ใช่คนแบบนั้นครับ" ดินตอบด้วยเสียงที่มั่นคง "ผมรักแอนดรูว์มาก"

"รัก" มาร์กาเร็ตหัวเราะเยาะ "รักมันก็แค่คำพูด ฉันไม่เชื่อแล้ว"

เธอหยุดแล้วมองดินด้วยสายตาที่เจ็บปวด

"ฉันเสียสามีไปแล้ว ฉันไม่อยากเสียลูกชายอีก"

ดินรู้สึกสะเทือนใจกับคำพูดนั้น

เขามองหญิงสาวคนหนึ่งในมุมใหม่

เธอไม่ใช่แค่คนเหยียดผิวหรือเหยียดเพศ เธอคือแม่ที่กลัวที่จะสูญเสียลูก

"คุณแม่ครับ" ดินพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "ผมสัญญาว่าผมจะดูแล

แอนดรูว์ให้ดี ผมจะไม่ทำร้ายเขา"

"เธอพูดได้" มาร์กาเร็ตยิ้มมุมปาก "แต่ฉันไม่เชื่อคำพูดของคนที่เพิ่งเจอ

กันครั้งแรก"

ดินรู้ว่ายังไงเขาก็พูดไม่รู้เรื่อง

เขาจึงทำได้แค่พยักหน้าแล้วลุกออกมา

เช้าวันสุดท้ายก่อนกลับนิวซีแลนด์ ดินตื่นขึ้นมาตอนตีห้า

เขานั่งอยู่ริมหน้าต่าง มองเห็นพระอาทิตย์สีส้มค่อยๆ โผล่เหนือเส้นขอบ

ฟ้า หมอกหนาที่ยังปกคลุมอยู่ทั่วสวน อากาศเย็นจัดจนหน้าต่างเป็น

ละอองน้ำแข็ง

เขาคิดถึงบ้านเกิด

คิดถึงแม่ที่ยืนตากแกงอยู่หน้าร้าน พร้อมกับบรวยยิ้มที่สดใสแม้จะเหนื่อย

คิดถึงน้องๆ ที่รอให้พี่ชายกลับไป

คิดถึงข้าวเหนียวไถ่อย่างแม่ทำ ข้าวผัดกุ้งที่อร่อยที่สุดในโลก

แล้วก็คิดถึงแอนดรูว์

เขารักแอนดรูว์มาก แต่ความรักของพวกเขา กำลังถูกบั่นทอนทีละนิด

ไม่ใช่จากมาร์กาเร็ต แต่จากความเจ็บของแอนดรูว์

เขารู้ว่าตอนที่มาร์กาเร็ตพูดจาเลียดลีเขา แอนดรูว์ไม่เคยพูดอะไรที่หนัก

แน่นพอ

แอนดรูว์แค่พูดว่า "พอเถอะ" แค่นั้น

แอนดรูว์ไม่เคยพูดว่า "แม่ อย่าทำแบบนี้กับคนที่ฉันรัก"

แอนดรูว์ไม่เคยพูดว่า "ฉันยืนอยู่ข้างดิน"

และนั่นคือสิ่งที่ทำร้ายดินมากกว่าคำพูดของมาร์กาเร็ตเสียอีก

ระหว่างทางไปสนามบิน แอนดรูว์ขับรถเงียบๆ ดินนั่งข้างๆ มองออกไป

นอกหน้าต่าง

ทั้งคู่ไม่พูดอะไรกันนาน

จนกระทั่งถึงลานจอดรถของสนามบิน

แอนดรูว์จอดรถแล้วหันมามองดิน

"ฉันขอโทษนะ" เขาพูด "สำหรับทุกอย่าง"

"ไม่เป็นไร" ดินตอบ

"แม่เธอ... เธอแค่เป็นห่วงฉัน"

"ฉันรู้"

"แต่เธอไม่ควรพูดแบบนี้แหละ" แอนดรูว์พูดต่อ "ฉันจะคุยกับเธอให้มาก

ขึ้น"

ดินหันมามองหน้าแอนดรูว์

"เธอจะคุยกับเธอได้จริงๆ เหมอ?" ดินถาม "หรือเธอแค่จะบอกว่า 'พอ

เถอะ' แล้วก็เปลี่ยนเรื่อง?"

แอนดรูว์เบือนหน้าหนี

"มันซับซ้อนกว่านั้น ดิน..."

"มันไม่ซับซ้อนเลย" ดินตอบด้วยเสียงที่เริ่มสั่น "ถ้าเธอรักฉัน เธอควรจะปกป้องฉัน เธอควรจะบอกแม่เธอว่าคนที่เธอรักคือฉัน และจะไม่มีใครมาทำให้ฉันเจ็บได้ แต่วันนี้เธอไม่ได้ทำแบบนั้น"

"ฉันทำได้แล้ว" แอนดรูว์เถียง "ฉันบอกให้แม่หยุดแล้ว"

"แต่เธอไม่ได้บอกว่าเธอยืนข้างฉัน" ดินพูด "เธอแค่บอกให้เธอหยุด เพราะเธอไม่ชอบให้เธอทำแบบนั้น ไม่ใช่เพราะเธอรักฉัน"

แอนดรูว์ไม่ตอบ

ดินรู้ว่าคำพูดของเขาถูกต้อง

เขาหยิบกระเป๋าเดินทางลงจากรถ แล้วยืนอยู่ที่ประตูสนามบินท่ามกลาง
อากาศหนาวเย็น

"จัน... ฉันคิดว่าเราควรเลิกกัน" ดินพูดเสียงเบา

แอนดรูว์อ้าปากค้าง

"อะไรนะ? ดิน... อย่าทำแบบนี้! ฉันจะเปลี่ยน ฉันสัญญา!"

"เธอไม่ต้องเปลี่ยนเพื่อฉัน" ดินพูดด้วยน้ำตาที่ไหล "เธอต้องเปลี่ยนเพื่อตัวเอง ฉันรักเธอ แอนดรูว์ ฉันรักเธอมาก แต่มันไม่พอ"

"มันไม่พอได้ยังไง?"

"เพราะความรักอย่างเดียวไม่พอที่จะทำให้ใครสักคนเคารพเรา" ดินตอบ

"เราต้องเคารพตัวเองก่อน ฉันเคารพตัวเองวันนี้ ฉันเลือกที่จะไม่เป็นคนที่ต้องถูกซ่อน ไม่เป็นคนที่ต้องนั่งฟังคำดูถูกเย็บๆ"

"ดิน..."

"ลาก่อน แอนดรูว์"

ดินหันหลังเดินเข้าสู่สนามบิน

เขาได้ยินเสียงแอนดรูว์เรียกชื่อเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่เขาไม่หยุด

น้ำตาไหลอาบแก้ม แต่ขาของเขาก็ก้าวเดินต่อไป

เพราะเขารู้ว่า... การจากลาในครั้งนี้คือการเริ่มต้นใหม่

บนเครื่องบิน ดินนั่งติดกับหน้าต่าง มองเห็นเมืองเบอร์มิงแฮมเล็กลงจน

กลายเป็นจุดดำเล็กๆ ท่ามกลางภูมิประเทศสีเขียว

เขากำกับรูปถ่ายคู่กับแอนดรูว์ในโทรศัพท์

นิ้วของเขาหลังเลือนยาวนานก่อนที่จะกดลบ

เมื่อรูปหายไป ดินก็หลับตาลง

ในหัวของเขายังมีคำพูดของมาร์กาเร็ต

"เธอคิดว่าความสัมพันธ์แบบนี้จะยั่งยืนได้นานไหม?"

เขาตอบในใจ

"ไม่ครับ มันไม่ยั่งยืน"

"แต่ผมจะยั่งยืนด้วยตัวเอง"

เขาเปิดตาขึ้นแล้วมองออกไปนอกหน้าต่าง

เมฆสีขาวกระจายตัวเป็นพรมหนาที่บดบังท้องฟ้าสีฟ้า

ดินยื้มออกมาแม้มจะมีน้ำตา

วันนี้เขาเสียใจ แต่วันหน้าเขาจะแข็งแรง

จบบทที่ 4